

1925
AN-NIEN-AN-QUAN
THANH-NIEN
HANOI

THANH-NIEN THƯ VIỆN

ANG-KHẨU-CHỈ

Tiếp theo bộ

T H U Y - H U

DEPT LEGAL
INDOCHINE
Nº 4249

80
INDO-CHINOIS
215
(8)

Hết-lai đạo-nhân TRỌNG-HOA soạn
Đông-a TRẦN-TUẤN-KHẢI dịch thuật

SỐ THỨ 8 Giá 0 \$ 05

In và bán tại
NHÀ IN THANH-NIÊN

108, phố Chợ Hôm, 108

HANOI

1925

215 181

ĐĂNG-KHẨU-CHI

Bản-quán tiếp được nhiều thư của các quý độc-giả Thủy-Hử gửi về nói muốn xem bộ ĐĂNG-KHẨU-CHI là bộ tiểu-thuyết tiếp theo bộ Thủy-Hử mà bản-quán đã in trọn bộ. Vậy nay bản-quán xin vui lòng theo ý thích của các ngài, mà xuất bản bộ Tiểu-thuyết ĐĂNG-KHẨU-CHI này.

Các ngài ở xa xin làm ơn gửi ngay thư và mandat về cho bản-quán. Bản-quán sẽ liên tiếp gửi tiểu-thuyết theo. .

Bản-quán có gửi bán ở các hiệu sách Hanoi và các Tỉnh.

Giá bán theo như Thủy-Hử

1 số . . . giá . . . 0\$05

20 số . . . giá . . . 1\$00

Ở xa xin gửi thêm mỗi số 1 su tiền tem. Các ngài giả tiền trước từ 20 số thì bản-quán xin đóng không tính tiền.

THANH-NIÊN

108, Route de Huê, 108

Hanoi

Kính-Cáo

Hi-chân nói: Người ấy tiểu-diệt cũng có biết tiếng, nhưng chưa được gặp bao giờ. Có phải hẳn là học trò Loan-dinh-ngọc, mà là em Chúc-triều-phụng ở Chúc-gia-trang đó không?

— Chính phải hẳn ta đấy. Nhưng hẳn ta là học trò Loan-dinh-phương là em Loan-dinh-ngọc, chứ không phải là học trò Loan-dinh-ngọc. Hai anh em Loan-dinh-ngọc võ nghệ cũng xấp xỉ như nhau, mà Chúc-vĩnh-thanh là học trò dốt nhất của Loan-dinh-phương đó.

— Loan-dinh-ngọc có còn hay không?

— Tôi thấy Chúc-vĩnh-thanh nói là ông ta lẫn khuất ở huyện Bắc-sơn, không chịu ra làm gì cả. Còn Loan-dinh-phương thì một dạo có làm chức Đề-hạt, rồi sau bất-đắc-chỉ lại thôi.

Vân-uy nói xong lại tiếp luôn rằng: Chúc-vĩnh-thanh lại có biệt tài về nghề viết chữ. Hẳn viết khác hẳn bốn lối chữ của họ Tô, họ Hoàng, họ Vệ, họ Xái. Dạo trước có viết

DEPOT
INDOCHINA
N° 4219

cho tôi một bức thư - bình, để mai tôi đưa hiền-diệt xem.

Hi-chân ra dáng khoe gợi mà rằng : Tiếc cho hiền - diệt, đến muộn thành ra không được gặp.

Vân-long bảo Lệ-khanh rằng : Anh ta ở đây thì đối thủ với ca-ca mới thú.

Lệ-khanh cười rằng : Hoặc giả anh ta cũng nhường nhịn như hiền-đệ, không chịu khoe tài thì sao ?

Hôm đó mấy người chề chén truyện trò mãi đến canh hai mới thôi. Bấy giờ giờ mưa như trút, mấy người đều chệnh choáng hơi men, bèn cùng nhau đi nghỉ. Vân-long yêu thích Lệ-khanh muốn cùng ngủ với nhau để nói truyện. Hi - chân hết sức gàn trở mới được thoát.

Khi vào tới phòng ngủ Lệ-khanh bảo với Hi-chân rằng : Sáng mai ta phải đi thôi, không nên ở đây nữa.

Hi-chân bằng lòng định sáng hôm sau từ biệt để đi. Chợt nom đến các đồ khăn gói

cùng gươm đao cung tên đều không thấy đâu cả, Hi-chân lấy làm kinh lạ, mở cửa ra hỏi người nhà. Bấy giờ có một tên người nhà đáp rằng : Buổi trưa hôm nay, cụ tôi sai cất đi rồi,

Hi-chân nghe nói biết là Vân-uy có ý giữ lại, liền vào phòng đi nghỉ, và nghĩ thầm trong bụng rằng : « Ông cụ này đối với ta tử tế quá ! Thằng bé cháu ông ấy tuy võ nghệ còn kém Lê-khanh, song cũng đã vào hạng khá lắm rồi. Sau này tất hẳn cũng là một tay anh hùng lâm liệt, bất nhược ta gả phăng con gái cho hẳn là hơn. Nhưng không biết rằng hẳn đã định hôn hay chưa. Vả chẳng Trương-chân nhân là sư-phụ ta có nói nhân-duyên của nó không phải ở đất này, vậy thì biết xử ra sao ? »

Chàng nghĩ quanh nghĩ quẩn, trông đến Lê-khanh thì đã ngủ ngáy khò khò, gọi luôn hai tiếng chẳng thưa, bèn ngồi vắn vơ một lúc nữa rồi cũng đi ngủ.

Sáng hôm sau, hai bố con Hi-chân dậy sớm nói với Vân-uy để xin phép ra đi. Vân-uy

giữ lại mà rằng : Giờ sắp mưa đến nơi rồi, đi thế nào được.

Được một lát, quả nhiên giờ lại đổ mưa xuống âm ầm. Hi-chân nóng lòng sốt ruột không biết làm thế nào được. Vân-uy lại dẫn Hi-chân đến cái nhà nho nhỏ ở bên cạnh để ăn cơm. Trong khi ăn cơm Vân-uy bắt Vân-long đem bộ tứ-bình của Chúc-vĩnh-thanh viết ra cho Hi-chân xem. Bức tứ-bình ấy viết bài phú Lạc-thần của Tào-từ-kiến, theo lối thảo, bút pháp rất tinh thần mà gân cốt cao-ngạo, chẳng khác gì non cao đá lở, sét đánh điện lòe vậy.

Hi-chân xem xong khen ngợi hồi lâu rồi đưa Vân-long cất đi. Vân-uy lại hỏi Hi-chân rằng : Tôi muốn hỏi hiền-diệt người này ở Đông-kinh, chắc là hiền-diệt phải biết hẳn.

— Lão-thúc định hỏi ai ?

— Người này quan chức tầm thường, song nói về mặt khí phách anh hùng thì có lẽ là nhất ở đời nay, Năm ngoài thẳng con lão vào triều, lão có dặn đến thăm người ấy, song vì lỡ bận việc khác mà không đến được. Lâu

nay không biết tin tức ông ta thế nào ? Người ấy làm **Đề-hạt** ở Nam-doanh trong Đông-kinh, tên là Trần-hi-chân, **hiên-diệt** có biết hẳn ?

Hi-chân nghe nói cả kinh mà rằng : Người ấy thì **tiểu-diệt** biết lắm. Song lão thúc có gặp từ bao giờ ?

— Tôi cũng không gặp bao giờ. Duy tôi có người bạn thân làm **tuần-kiêm** ở Đông-lí là Trương-minh-kha thường nói truyện ông ta là một tay khí rũng, năm trước đem có tám nghìn quân mà phá nổi năm vạn binh Tây-hạ, như thế thì dối thực. Song tiếc vì dám quan trên **mạo** nhận công lao của hẳn, thành ra không ăn thua chi cả.

— Trương-minh-kha có phải là người chủ nhà cũ của ông **Cái-thiên-tích** là Tri-huyện ở Vạn-thành đó không ?

— Phải chính hẳn ta đấy... Nhưng tôi nghe nói Trần-hi-chân đã từ chức **Đề-hạt** mà đi tu, có phải không ?

— Vâng...

Vân-uy nghe nói thở dài mà rằng : Anh-

hùng không gặp hội, đến thế là cùng,

Hi-chân nói : Hiện nay ông ta cũng không đi tu nữa.

Vân-uy kinh ngạc hỏi rằng : Sao lại thế ?

Trước khi Tiểu - diệt ra đi độ mấy hôm, ông ta có xảy ra một việc, bất bình với Cao-câu rồi trốn đi đâu mất. Hiện bây giờ Cao-câu cho đi truy nã rất gấp, không biết rằng tính mạnh có toàn được hay không ?

Vân-uy vô bàn kêu lên rằng : Chết nỗi ! Sao khốn nạn đến thế ? Anh hùng chịu nhục dưới người đã là trái khoáy, nay lại bức bách đến nỗi phải trốn đi, thì còn bao giờ mong cho thiên-hạ thái bình được ! Nếu vạn nhất ông ta bị bức bách quá, mà liền mình theo bọn Lương - sơn thì còn ra thế nào nữa ! Hiện-diệt có biết ông ta đi đâu, ở đâu không ?

— Tiểu-diệt cũng không được biết, nhưng người ấy vị tất đã chịu đến Lương-sơn bạc.

— Hẳn không đến Lương-sơn-bạc thì chỉ là tai họa một mình, chứ nếu hẳn lên Lương-

son-bạc thì tức là tai họa cả cho thiên-hạ...

Tôi cũng chắc rằng hấn không chịu lên Lương-son-bạc, nhưng chẳng hay là hấn đi đâu ?

Nói đoạn thở dài một tiếng rồi nét mặt ra dáng lo nghĩ cảm thương. Hi-chân thấy Vân-uy có dáng chân thành cảm động, liền nhân lúc vắng người, đứng dậy quỳ xuống trước mặt Vân-uy. Vân-uy cả kinh, dặt tay dậy mà hỏi : Hiền-diệt có chuyện gì cứ nói, hà tất phải làm như thế ?

Hi-chân dằn dụa nước mắt mà rằng : Không dấu gì thúc-phụ, tiểu - diệt tức là Trần-hi-chân đi trốn nạn tới đây... Đạo trước Lương-son-bạc có cho người đến rủ nhập đảng, song tiểu-diệt nhất định không theo, tới nay bốn bề lệnh đênh, không có đâu là định-sở, trong lòng cay đắng vô cùng. May sao lại lạc loài đến đây, gặp thúc-phụ có lòng hậu đãi, thực là ngoài cha sinh mẹ dưỡng, chỉ có thúc-phụ là biết thương tiểu-diệt mà thôi...

Nói đoạn lại cúi đầu lấy tạ Vân-uy. Vân-

uy ngậy người một lúc, rồi kêu lên rằng : Trời đất ơi ! Đại-ca-ca, sao Đại-ca-ca không bảo tôi trước. Thế mà cứ nói là Vương-huân nào, làm cho tôi nghĩ vẫn nghĩ vợ không còn biết là ai nữa ! Còn việc đối đãi với Cao-cầu thế nào, ngồi đây nói cho tôi nghe một thể.

Hi-chân cũng ngồi xuống, thở dài một tiếng rồi đem đầu đuôi truyện Cao nha-nội với Lê-khanh thuật cho Vân-uy nghe. Vân-uy cả mừng mà rằng : Nếu vậy từ nay hiền-diệt khả dĩ ở luôn đây, nhận là bà con thân-thích với tôi, còn ai biết nữa. Bất tất phải đi đâu làm gì.

— Thúc phụ có lòng thương, tôi xin cảm tạ. Song tôi có người bà con ở bên nghi-châu, hiện đã gửi thư đến đó, không lẽ nào mà sai hẹn được.

Đương khi nói chuyện thì thấy Lê-khanh cùng Vân-long cười nói đi vào. Vân-uy thấy vậy gọi Vân-long mà bảo rằng : Cháu không nên chột nhả nữa. Hắn không phải là anh cháu đâu, hắn là một tay nữ anh - hùng ở

đông-kinh tên là Trần-lê-khanh đấy.

Lê-khanh nghe nói cả kinh. Vân-long cũng ngẩn người thất sắc, đứng tránh xa Lê-khanh ra mà nói rằng : Ghảo hèn, tôi vẫn ngờ là con gái, biết đâu lại quả nhiên thế thực.

Hi-chân bảo Lê-khanh rằng : Ta nói rõ truyện với cụ truyện ấy rồi, duy phải cẩn thận chớ cho anh chàng gánh thuê biết truyện mà thôi. Vân-uy cũng bảo Vân-long rằng : Từ nay các cháu nên gọi nhau là chị em thôi.

Vân-long cúi đầu chào thưa chị. Lê-khanh cũng đáp lễ lại, rồi hai người cùng tùm tùm cười thầm. Vân-uy đem truyện thuật lại cho Vân-long nghe, rồi bảo Hi-chân rằng : Hiền-diệt đã hẹn với bà con ở Nghi-châu, thì lão cũng k ông dám giữ lâu ở đây. Nhưng hôm nay cũng chưa có thể cho hiền-diệt đi ngay được, phải thư thả mấy hôm nữa.... Con cháu đã hứa gả cho ai chưa ?

Hi-chân đáp rằng : Chưa.

Vân-uy nói : Đáng tiếc quá ! Thằng cháu

nhà này vừa mới đem vợ cho nó dạo tháng giêng, giá không thì ta kết nhân gia với nhau thì hay lắm. Mấy hôm nữa hiền - diệt đưa cháu sang bên ấy rồi lại sang ở chơi đây, có được không?

Hi-chân cung kính thưa rằng: Non cao nước rộng, may có ngày nay, vậy sau đây nếu tiểu-diệt có ngày thư thả, lại xin đến hầu hạ ở đây. Chỉ đáng tiếc cho con cháu vô duyên không được nương tựa cửa người mà thôi...

Vân-uy lại nói: Cứ kể như tài đức của hiền - diệt, không lẽ nào chịu như thế mãi. Vậy ta khuyên hiền-diệt, dù thế nào mặc lòng, chớ nên oán hận triều-dinh mới được. Nhà nước chưa từng bạc đãi ai bao giờ. Hiền-diệt sau này may ra gặp thời gặp vận, phải nên hết sức phò từ nhà nước cho khỏi phụ chí nam-nhi. Lão-phu đây tuổi đã thập thò miệng lỗ dẫu không được trông thấy, song ở dưới tuổi vàng cũng được vui lây đôi chút, (Rõ anh nô-lệ già, làm mất cả chí khí quật-cường tiên-bộ của thiên-hạ!) Hi-chân cúi lạy

mà rằng: Thúc-phụ đã dạy, tiểu - diệt xin khắc để trong lòng.

Nếu hiền--diệt đến nhà bà con mà ở đó không tiện thì thế nào cũng sang đây với lão. Mà cho cả cháu sang đây cũng được.

Nói đoạn gọi người nhà sai sắp sửa tiệc rượu để sáng sớm hôm sau đem ra miếu Quai-vô ở lũng Thanh-lũng để tiễn biệt Hi-chân. Vân-uy lại đem thư gửi cho con trai chữa lại câu thạ, để đưa cho Hi-chân.

Đêm hôm ấy Vân-uy lại dọn tiệc ở nhà, bốn người cùng ngồi uống rượu. Vân-uy cùng Hi-chân: cất chén đàm tâm, đôi bên rất là hoan hợp. Duy Lệ-khanh với Vân-long thì chỉ ngơ ngẩn nhìn nhau mà mỗi riêng buồn bã nói chẳng nên lời. Vân-long sai người nhà lấy cái đàn cầm ngồi trong tiệc rượu đánh mấy tiếng *khách song dạ-thoại* (cửa khách truyện đêm), rất là nao nùng. Hi-chân nghe thấy than ngời vô cùng. Lệ-khanh tuy không thạo nghe âm nhạc, song mẫn nghe những tiếng bi ai thì cũng lăm lăm tuôn đôi hàng lệ.

Khi tan tiệc rượu, mặt giăng đã xể về tây, gà gáy đã đôi ba lượt, mà Vân-uy cùng Hi-chân vẫn còn thở than rơi lụy không thôi. (Anh-hùng mà lắm nước mắt hơn nhi-nữ cũng kì!) Bầy giờ người nhà đã dậy, sắp sửa gồng gánh đèn đuốc và đóng hai con ngựa cho bố con Hi-chân. Vân-uy sai vân-long đem hai gói hành li cùng gươm đao cung tên trả lại Hi-chân, và đưa bức thư nhờ Hi-chân gửi hộ cho con giai. Lại đưa ra một trăm lạng bạc để tiễn chân. Hi-chân nhất định không nhận. Vân-uy đem bọc vào khăn gói mà không cho trả lại. Lại đưa cho anh chàng gánh thuê mười lạng bạc vụn mà bảo rằng: Gói hành-li hôm nay hơi nặng một tí, tôi đưa thêm tiền để anh uống nước, anh chịu khó mang ắcn thận cho.

Vân-long lấy thanh côn-ngô kiếm của mình vẫn đeo xưa nay, để đưa tặng Lê-khanh. Lê-khanh từ chối mà rằng: Tôi đã có bảo kiếm rồi, bất tất lấy của cậu làm chi nữa.

Vân-long nói: Nếu vậy tôi xin tặng chị cái giây đeo kiếm vậy.

Nói đoạn cởi cái giây vàng ở thanh kiếm của mình mà buộc sang thanh kiếm của Lê-khanh. Lê-khanh bất-dắc-dĩ phải cảm tạ mà nhận lấy. Đoạn rồi bố con Hi-chân xin từ biệt lên đường. Ông cháu Vân-uy cũng sai đóng ngựa để đi tiên chương. Vân-uy chợt hỏi Hi-chân rằng: Hiền-diệt đến người bà con ở Nghi-châu là ai đó?

Hi-chân đáp: Người ấy họ Lưu tên Quảng là anh em liên-khẩn với tiểu - diệt ở Nghi-châu.

— Có phải ông ta ở phố Đông-bình làm chức Phòng-thành ở Nghi-châu không?

— Vâng, chính ông ta đấy.

Vân-uy cười ha hả mà rằng: Tưởng là ai, Thế mà hiền-diệt không nói sớm cho lão biết. Vậy hiền-diệt hãy thư thả, tôi nói truyện câu này đã.

Muốn biết truyện sao, hồi sau sẽ tiếp...

HỒI BẦY MƯƠI BẦY

Rừng Tào-giấp đánh nhau rồi nhận họ.

Bọn Lương-sơn nghe báo vội bầy mưu.

Khi đó Vân - uy nghe Hi-chân nói thì cả mừng mà rằng : Người ấy cũng là thân thích với lão, sao hiền - diệt không nói chuyện ngay trước ?

Hi-chân ngạc nhiên hỏi rằng : Lưu-quảng với thúc phụ đây là thân thích thế nào, tôi không được biết.

Vân-uy trở vào Vân-long rồi cả cười mà rằng : Ông ta là bố vợ thằng này đây chứ ai ?

Hi-chân cả mừng quay lại bảo Lệ-khanh rằng : Té ra em con đã hứa gả ở đây rồi, thực là xứng đáng quá !

Vân-uy lại nói : Đạo trước thằng con lão ở trấn Cảnh-dương đối với Lưu-quảng rất là thân mật, nên đã hứa gả cho nhau, và có viết giấy về hỏi lão, lão lấy làm bằng lòng lắm. Lão thấy nói con bé ấy thông minh linh lợi, biết cả binh-pháp binh-thư, không biết rằng có thực không ?

— Vâng, con bé ấy thì thực là một bậc nữ anh-hùng thời nay. Cách đây bốn năm trước, tôi có đến chơi, bấy giờ trông nó đã có vẻ nguyệt nương hoa thẹn mà thông tuệ lạ thường. Đôi con mắt nó lại càng tinh lắm, dẫu đương khi đêm tối cũng trông rõ từng tí từng li, mà đứng xa hàng hai mươi dặm cũng trông tỏ được mặt người. Nó thường chế các đồ máy móc, như là đồng hồ có chuông, hay là mọt-ngưu lưu-mã, ki.ông gì là không khéo. Sách vở kinh sử, đã nom qua mắt là nhớ được ngay. Năm nay nó mới có mười tám tuổi... Đạo trước thấy nói có người sư già muốn xia đi làm đồ đệ nhưng bố mẹ nó không nghe. Sau chợt một hôm không thấy nó đâu, bố mẹ lăn lóc khóc than thương tiếc không biết thế nào mà kể. Cách nửa năm sau bỗngưng lại thấy nó về, nói là người sư già đưa đến sơn-động dạy cho các lối binh-thư binh-pháp, cùng các cách kì - môn, độn - pháp, thái - ất, lục-nhâm không gì là không biết. Lưu-quảng nghe nói vội đi tìm nhà sư già thì đã không thấy đâu nữa. Về sau càng ngày nó càng thông minh

hơn trước, vợ chồng lão ta coi như là một ông Gia-cát-lượng đàn bà vậy. (Gia-cát-lượng vị tất chí như thê, chí như thê vị tất đã là Gia-cát-lượng...) Con bé ấy tên là Tuệ-nương, song thửa nhỏ vẫn gọi là A-tú. Nó với hai anh nó là Lưu-lân, Lưu-Kì cũng không kém gì võ nghệ Lưu-quảng cả.

Vân-uy nghe nói cả mừng mà rằng : Quí hóa quá ! Nhà tôi lại được có người như vậy, thì hạnh phúc xiết bao !

Lại quay lại bảo Vân-long rằng : Mày không liệu mà học tập thì nhà vợ họ cười chết...

Vân-long cúi đầu không nói song trong bụng vui mừng vô hạn.

Lệ-khanh cười bảo Vân-long rằng : Té ra cậu là chồng em gái tôi rồi.... Vân-uy nói : Đám ta bây giờ là chỗ chí thân, vậy nếu hiên-diệt có đi thì cho cháu ở đây chơi mấy hôm rồi sau hiên-diệt sẽ sang đón.

Hi-chân chiều lòng Vân-uy, liền quay lại bảo Lệ-khanh rằng : Ông có lòng yêu, bảo con ở đây, hay là con hãy ở chơi mấy bữa rồi ta đến đón.

Lệ-khanh nắm áo Hi-chân mà rằng : Con
chả... Con theo cha đi cưa. (Giọng nói của nữ
anh-hùng, đường phết nhĩ !)

Vân-long nói : Chị hãy ở chơi mấy hôm,
vội gì ?

Lệ-khanh đáp rằng : Cha tôi ở đây thì tôi
cũng ở.

Hi-chân cười rằng : Ông thử xem, cháu trẻ
con đến thế thì thôi... (Lại quay lại bảo Lệ-
khanh) không chịu ở thì buông ra, làm gì
mà lằng nhằng thế.

Bấy giờ giờ đã gần sáng, bố con Hi-chân
từ tạ ra đi. Ông cháu Vân-uy đưa chân ra
đến miếu Quan-võ, rồi nâng chén tiễn biệt
hai người. Khi uống rượu xong, Vân-uy trở
về trước, và cho Vân-long cưỡi ngựa đi tiễn
một quãng nữa.

Cách mười dặm đường, Hi-chân quay lại
bảo Vân-long rằng : Thôi, đến đây đường sá
đã dễ đi, cháu nên trở về, kéo ở nhà ông
đợi.

Vân-long bắt đực đi xuống ngựa lấy chào

Hi-chân mà xụt xùi đòi hàng lụy nhỏ. Bố con Hi-chân cũng xuống ngựa vài chào rồi Lê - khanh lăm tã cháu rơi, bảo với Vân-long rằng: Thôi xin hiền-đệ trở về, thỉnh thoảng có tiện thì gửi thư sang cho cha tôi được biết.

Nói đoạn cùng nhau lên ngựa mà gạt lệ chia tay. Vân-long đứng lặng nom theo hai bố con Hi-chân, mãi đến khi không thấy mới ngùi ngậm quay về. Khi về tới nhà Vân-phu-nhân là mẹ Vân-long cùng các người trong nhà đều bàn tán truyện trò mà khen ngợi Lê-khanh không giứt miệng.

Cách vài hôm sau, Phong - hội là người hàng thôn, về tới nhà, nghe truyện như vậy, cũng lấy làm bồi hồi than tiếc vô cùng.

Hôm đó cha con Hi-chân đi đường đều cùng nhau tán thán cảm phục Vân-uy, không nói sao cho xiết. Lê-khanh chợt bảo với Hi-chân rằng: Cha định sau này đến chơi nhà ông ta, nhưng con không đến nữa đâu?

Hi-chân mắng rằng: Không đi thì thôi, việc gì mà rồi lêu như thế! Ta chỉ đợi cho

mày lấy chồng rồi thì ta tiêu rao bốn bề đâu chẳng là nhà, can chi bó buộc lắm thêm phiền.

Chiều hôm ấy đi đến một nơi phố kia, ba người cùng tìm vào hàng trọ. Đến đêm hai cha con Hi-chân giở khăn gói ra xem thì chột lấy làm kinh lạ vô-cùng: Quần áo trong gói đều là mới mà sang trọng cả. Trong đó gói đủ cả quần áo đàn bà rất lịch sự, lại bọc thêm một đôi hoa bằng vàng chừng hơn mười lạng, một đôi cánh thoa con phượng, một đôi vòng đeo tay bằng vàng diệp, chừng bốn năm lạng, và các thứ lương khô rất nhiều. Hi-chân lắc đầu mà rằng: Ông cụ thực là tử-tế quá, ai ngờ ông ấy xử đãi như thế này, ngày sau ta biết lấy gì mà báo ơn được?

Lê - khanh nói: Những đồ này con thiết tưởng để rồi giao cho Tuệ-vương là phải.

Hi-chân gật đầu đáp rằng: Phải lắm, để ta sang Sơn-đông rồi tìm sản vật gì biếu ông ta vậy.

Nói đoạn cùng nhau đi nghỉ, rồi sáng hôm sau lại trở dậy đi sớm. Một hôm đi đến một

tòa núi kia, đôi bên toàn rừng núi um tùm, đi mãi không hết. Lệ-khanh bảo với Hi-chân rằng: Dây núi này sao mà dài thế!

Người gánh thuê nói rằng: Đi khỏi dây cây này là đường xuống núi rồi.

Hi-chân ngồi trên mình ngựa cầm roi trở phía trước, bảo Lệ - khanh rằng: Lệ - khanh con trông, đi qua cái núi Thanh-sơn kia, tức là thành phủ Nghi-châu, nhà giương con ở đó. Bằng bây giờ sáng mai là đến đấy. Nhưng đến đấy thì phải cho lễ phép đứng đầu một tí, đừng trể con mà chị em nó cười chết.

Lệ-khanh vâng lời rồi hỏi rằng: Nghi-châu có vui bằng Đông-kinh không?

— Đông-kinh là chỗ kinh-thành nhà vua, khi nào các tỉnh phủ khác lại vui bằng được?

Đương nói chuyện Lệ-khanh chợt dừng lại rồi bảo Hi chân rằng: Cha cứ đi trước, con xem con ngựa này làm sao mà nó đi trắng trẻo như ngựa què vậy. Có lẽ thắng dái đóng chặt quá, để con nói cho nó một tí.

Hi-chân gật đầu, vừa đi vừa nói rằng: Đường

xa thì chớ nên đóng chặt thừng đai mới được.

Nói đoạn lại cùng với anh chàng gánh thuê lưng thừng đi xuống dưới núi. Lê-khanh xuống ngựa, nom dây thừng đai cũng không chặt lắm. Lại nom cái giây buộc chằng trước ngựa cũng không lấy gì làm chặt. Nàng liền lăm bằm mắng rằng: Con quái này, lại muốn đánh hấn? Đai không chặt, giây không chặt, có sao mà khùng khà khùng khằng như vậy? Đừng làm bà sốt tiết, bà lại riết cho một trận bây giờ.

Nói đoạn lại lật lá-thí lên xem thì thấy có một cái góc yên gãy gập hấn lại đâm sát xuống lưng con ngựa. Lê-khanh thấy vậy cười mà rằng: Tưởng là gì...? Giống đâu mà ươn hèn thế? Hơi có một tí thê này mà đã đau đớn không đi được rồi.

Liên tháo yên ra, vuốt ve tử tế, lại đóng lại cẩn-thận rồi mới nhảy lên giật cương đi. Vừa đi được vài bước, chợt nghe có tiếng sột sạt rào rào ở bên cạnh đường, rồi thấy một con thỏ ở trong rừng nhâng nháo chạy ngang qua trước mặt. Lê-khanh

thấy vậy, ngựa tay không chịu được, vội lấy cung tên đuổi theo để bắn. Bất đồ khi đặt được tên, lên được giây cung, thì con thỏ đã trốn thoát vào rừng mất. Lê-khanh tức mình xông ngựa đuổi theo, song không thấy hút đầu nữa, nàng lại phải quay ngựa trở về. Sích đầu lại thấy trên đầu có tiếng sè sè bay đậu ở trên cành cây. Nàng ngẩng cổ lên nom thì thấy một con chim cắt đương đậu gât gù ở ngọn cây bên cạnh rừng mà cúi ròm xuống đất. Lê-khanh thấy vậy cười rằng : Ừ , may đến đây thì thú lắm !

Nói xong liền dừng ngựa lại, giơ cung tên lên, nghĩ thầm trong bụng rằng : « Nếu ta bắn vào chỗ khác, lỡ nó không chết mà dặt cả tên của ta đi thì không tiện ; vậy bắt buộc ta bắn chính dĩa đầu thì hơn. » Bèn uốn mình nhắm chính dĩa đầu con cắt bắn đến tách một cái. Con cắt bị trúng mũi tên, thì ngã xuống dĩa đồng cỏ ở dưới gốc cây. Lê-khanh cả mừng, vội nhảy xuống ngựa nhặt con cắt lên để xem. Khi cầm lên xem, thấy mũi tên bắn xuyên vào dĩa mắt con chim, suốt từ

bên này sang bên kia, nàng liền rút mũi tên ra bỏ vào túi, cắt cung vào bao, rồi xách con chim mà cười nói rằng : May cũng là vô phúc, gặp phải tay ta....

Vừa nói giúrt lời, bỗng thấy con cắt giò hai cánh đập vỗ phành phạch, rồi co hai chân cào đập rồi rít cả lên. Lê-khanh luống cuống sợ chim cào phải tay, vội vàng ném xuống đất cho nó rầy rụa chán chê rồi lại nhặt lên để xem. Nàng xem ngắm khen ngợi hồi lâu, lại quay lại nhảy lên mình ngựa, một tay cầm thương, một tay cầm con chim, mà quay về lối cũ.

Khi ấy chợt nghe thấy có tiếng người nói léo xéo ở quanh đó. Lê-khanh quay ra nom thì có một người thiếu-niên trắng trẻo đẹp đẽ, tay cầm một cây cung bắn đạn, mình mặc áo nga-hoàng chiến-bào, đầu đội mũ nhuyễn-sa võ-sĩ, mình cưỡi con ngựa trắng, sau lưng có ba đứa theo hầu, một đứa vác đao ba mũi hai lưỡi, xông xộc cùng đi đến đấy. Khi người thiếu-niên trông thấy Lê-khanh cầm con chim cắt thì cả kinh, quát to lên

rằng: Đưa nào kia? mày cầm con cắt ở đâu đó?

Lệ-khanh thấy hỏi, hăm hăm nổi giận mà rằng: Con chim này ta bắn được, can chi đến bay mà hỏi? Bay dám hỏi ta như thế à?

Người thiếu-niên cũng giận dữ mà rằng: Con chim ấy là con chim săn của ta, vừa rồi nó đuổi con thỏ chạy qua đó, sao ngươi dám bắn nó?

— Chim săn của ngươi, có gì là chứng cớ? Vả chẳng ta giết cả chúng bay cũng chưa chắc đã làm gì, huống chi là con chim. Có phải chúng bay là ăn cướp thì bảo ta..? Biết điều thì rút ngay, không có lại như đám giặc ở Lãnh-diêm sơn bây giờ...

Anh chàng thiếu-niên nghe nói, tức nổi ruột, gầm lên như sấm, bảo Lệ-khanh rằng: Mày là quân ăn mày ở đâu đến đây..., ta hãy giết mày để đền mạng con chim ta đã...

Chàng vừa nói vừa giơ cung đặt đạn nhắm bắn vào mặt Lệ-khanh. Lệ-khanh thấy vậy nánh mình ra một bên, viên đạn bắn đến tách ra ngoài. Chàng thiếu-niên lại bắn luôn mấy phát, đều bị Lệ-khanh tránh khỏi cả. Bây giờ Lệ-

khanh cũng hăng tức, vất con cật xuống, hai tay cầm thương, vồ ngựa xông đến đánh chàng thiếu-niên. Thiếu-niên ta vội vàng vất cung ra, giạt lấy khẩu đao ở tay đưa theo hầu, rồi múa lên đánh cự Lê-khanh. Đôi bên đánh được vài hợp, Lê-khanh bỗng quát lên rằng : Hãy khoan, chỗ này nhiều cỏ, nhiều cây, đánh nhau không thích, hãy ra chỗ rộng rãi, ta quyết sống chết một phen mới thỏa.

Thiếu-niên dừng tay lại đáp rằng : Được, ra chỗ rộng thì ra, ai sợ ? Nhưng đã là bảo-hán thì không cho đánh trộm mới được.

Lê-khanh cười rằng : Liệu mày được mấy hơi mà ta phải đánh trộm...

Nói đoạn hai người cùng róng ngựa tới một chỗ bãi cỏ rộng rãi để đối địch với nhau. Đôi bên đánh nhau hơn ba mươi hợp, bất phân thắng phụ. Lê-khanh thấy vậy lấy làm khen thầm trong bụng mà anh chàng kia cũng có ý chùng chùng trong dạ. Đoạn rồi đôi bên lại hăng hái đánh nhau có tới mười mấy hợp, mà vẫn không quyết hơn thua. Đương khi đánh nhau sát sát thì có một anh thiếu-niên nữa, tay cầm

đôi giản, cưỡi con ngựa vàng, chạy xông xộc đến, quát lên rằng : Quân dã man ở đâu đến, dám lao xác thế kia !

Chàng thiếu-niên kia nghe nói, liền gọi lên rằng : Anh em mau mau đến, giết quân dã man này với tôi. Nó bắn chết con cật của ta, lại còn nói láo, không sao dung được...

Anh chàng kia thấy nói, câu tiết lên, múa song giản, thẳng xông đến, cũng đánh Lê-khanh. Lê-khanh chống cự với hai người, cơ hồ không sức nào địch nổi được nữa. Nàng liền rút thanh bảo-kiếm, tay trái múa sang, tay phải múa kiếm, hết sức đề đối địch hai người. Hai người kia tuy không đánh đổ ngay được Lê-khanh, song khi đó Lê-khanh cũng đã luống cuống nguy hiểm vô cùng. Nhân vậy nàng nghĩ kế toan giả cách chạy, để cho bọn kia đuổi theo, rồi sẽ phóng tên bắn lại, thì mới có thể thoát được. Nhưng ngặt vì ba con ngựa vẫn gần nhau sát sát không sao lừa được miếng phá-đỉnh mà thoát thân ra.

Đương khi nguy cấp lạ nhường, bỗng lại

thấy một người cao lớn cưỡi con ngựa xông
độc chạy đến, quát to lên rằng: Thôi đi,
anh em trong nhà cả, sao lại đánh nhau?

Ba người nghe nói, ngẩng lên nom té ra
là Trần-hi-chân ở đó. Hai anh thiếu-niên kia
trông thấy Trần-hi-chân thì vội vàng reo lên
một tiếng rồi nhảy tót xuống ngựa, mà sụp
lạy Hi-chân, và hỏi rằng: Người đó là ai vậy?

Hi-chân xuống ngựa đỡ dậy, bảo với hai
người rằng: Các anh tưởng nó là con gái
hay sao, nó là con gái lão đấy.

Lại gọi Lê-khanh đến mà bảo rằng: Con
không được vô lễ, hai anh này chính là Lưu-
lân, Lưu-kì là biểu-huynh con đó.

Lê-khanh nghe nói vội xuống ngựa tạ lỗi
hai người. Hai người kia biết Lê-khanh tức
là con gái Hi-chân thì cũng mừng rỡ kinh
ngạc mà xin lỗi luôn mồm. Hi-chân mắng
Lê-khanh rằng: Con quái này, mày đứng
lại chữa yên ngựa rồi mắt hút không thấy
đâu nữa. Ta tìm kiếm khắp cả, quanh quần
trong rừng, mãi đến giờ mới thấy có tiếng đánh
nhau... Ta vẫn tưởng là gặp trộm cướp gì

ở đường, ai ngờ lại đánh nhau với các anh... thế thì lạ thực !

Lệ-khanh nói : Con vô ý bắn chết con chim cắt, cũng không biết là chim săn của ca-ca, mà cũng không biết ca-ca là ai, vì thế nên mới sinh sự lòi thoi mãi...

Bầy giờ mấy kẻ theo hầu, nhặt con chim cắt đưa đến, Hi-chân xem. Hi-chân trông thấy lại mắng Lệ-khanh rằng : Con bé này thực là nhẫn tâm quá ! Mày trông con chim thê mà nỡ bắn, có đáng tiếc không ? Ta phải bẻ ngón tay mày đi thì mới bỏ.

Lưu-kỳ, Lưu-lân thấy Hi-chân gắt mắng Lệ-khanh thì túm đến khuyên giải rồi mới đón về nhà. Hi-chân hỏi hai người rằng : Sao hai hiền-sanh lại đến đây làm gì như vậy ?

Hai người đáp ! Di-trượng không biết, nhà cháu bây giờ có ở trong phủ Nghi-châu nữa đâu. Nguyên đạo trước gia-phụ bị thôi việc quan trở về, phải bán cả nhà để bồi thường tiền thuế, nhân thế phải thuê mấy gian nhà ở thôn An-lạc gần đây mà dọn cả sang đó.

Hôm nay chúng cháu nhân rảnh việc, rủ nhau ra đây săn bắn, và tập võ một thể cho đỡ buồn... Không ngờ lại gặp di-trượng ở đây, thực là may quá.

Hi-chân nghe nói, khan vắn yên ủi mấy câu, rồi nói rằng : Ta còn có người gánh hành-lí ở đằng kia, để gọi đến đây một thể.

Nói đoạn bèn cùng nhau giao ngựa cho người nhà dắt, rồi đi bộ lững thững để tìm anh chàng gánh thuê. Bấy giờ anh chàng gánh thuê đang tìm kiếm sốt ruột, chợt trông thấy Hi-chân cùng Lê-khanh, thì hơn hớn vui mừng mà rằng : Gớm, cậu đi đâu mà tìm đến giờ mới thấy ? Rõ sốt ruột quá chừng !

Nói đoạn cùng nhập vào một bọn đi xuống dưới núi. Khi đi khỏi núi, tới một hàng rươi con con, Hi-chân bảo với mấy người kia rằng : Các anh hãy đứng đây tất cả với Lê-khanh, để tôi có truyện riêng nói với anh chàng gánh thuê này đã.

Bèn dắt anh chàng gánh thuê vào trong hàng, mua hai nai rươi để thết, và nói rằng : Chẳng dẫu gì anh, tôi đi đến đây mới biết

là người bà con tôi bây giờ dọn sang Thái-an châu, chứ không ở Nghi - châu nữa. Và nhân tôi lại gặp hai người quen thuộc kia, vậy tôi xin tính trả tiền cho anh trở lại, rồi tôi đi sang Thái-an châu với hai người kia cho liện.

Chàng vừa nói vừa mở khăn gói lấy ra hai gói bạc lẻ, bốc một nắm thật lớn đưa cho anh chàng kia, mà rằng : Đây, tôi thưởng tiền cho anh uống rượu.

Lại bốc cho một nắm nữa, rồi dặn rằng : Hôm nọ ở núi Phi-long, anh vì chúng tôi mà phải kinh sợ khó nhọc, vậy nay tôi đền cho anh một chút, gọi là để làm vui.

Anh chàng gánh thuê nhất định từ chối mà rằng : tôi đi đây nhờ có các ngài dạy bảo cho những điều hay dở, thực trong lòng cảm tạ vô cùng. Nay tôi không có gì để tạ ơn được, lẽ nào lại dám nhận tiền của ngài như thế ?

Hi-chân nói : Cái này không là mấy, anh cứ nhận đi... con đường Giang - nam tôi còn đi lại còn nhiều, sau này tất có phen

phiền đến anh nữa.

Anh chàng nhà quê bất đắc dĩ phải nhận lấy, nói với Hi-chân rằng : Tôi thực là vô duyên bạc phận không được theo hầu các ngài nữa...! Sau đây nếu các ngài có qua tề-ấp thì xin thương tình mà hạ cố vào chơi.

Nói xong cúi lạy Hi-chân bốn lạy. Hi-chân cũng đứng dậy đáp lễ lại. Anh chàng lại nói với Hi-chân rằng : Tôi xin đến chỗ cậu cả để chào một tiếng. Hi-chân gạt lại không cho đi. Anh chàng kia nhất định không nghe, tính trả tiền hàng, gánh đôi khăn gói, theo Hi-chân ra ngoài để chào Lệ-khanh.

Khi trông thấy Lệ-khanh, anh chàng vội thụp xuống đất để lễ. Lệ-khanh ngạc nhiên không hiểu ra sao, liền đỡ dậy mà hỏi rằng : Việc chi mà anh xử như vậy ?

Hi-chân bảo Lệ-khanh rằng : Anh ấy từ biệt bấy giờ đây, con nên đáp lễ đi...

Lệ-khanh hỏi : Sao anh không đưa chúng tôi đến nơi đến chốn, vội về làm chi vậy !

Hi-chân đỡ lời lên rằng : Chúng ta đã có

người cùng đi rồi, can chi còn phiền anh ấy nữa.

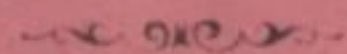
Anh chàng kia lấy khăn gói ra, giao trả phân minh từng tí cho Hi-chân. Hi-chân đưa tờ giấy kí nhận trả cho anh chàng, rồi anh chàng vác gậy tào, khoác khăn gói, vãi chào mấy người mà ngúi ngăm quay về... Anh chàng đi rồi, Lệ-khanh lại hỏi lại Hi-chân rằng : Sao cha không để cho hấn ta đưa mình đến nơi đã ?

Hi-chân đáp : Ta có cách rồi, bất tất phải hỏi nữa.

Lưu-kỳ, Lưu-lân nói với Hi-chân giao hết hành lí cho bọn theo hầu mang đỡ, rồi cùng nhau lên ngựa ra đi. Được một lát, Lưu-lân bảo Lưu-kỳ lững thững đi sau với Hi-chân cùng Lệ-khanh, rồi xin phép về báo trước cho nhà biết. Khi bọn Hi-chân đi đến cửa thôn đã thấy Lưu-quảng cùng với Lưu-lân ra đón tiếp. Bọn Hi-chân xuống ngựa chào hỏi, đôi bên hơn hởi vui mừng, dắt tay nhau cùng vào trang viện. Bấy giờ mẹ Lưu-quảng cùng vợ Lưu-quảng, và hai vợ Lưu-kỳ, Lưu-lân cùng em gái là Huệ-vương cùng ra đón chào rất là hí hửng.

THUY-HỮ

Tiểu-thuyết THUY-HỮ đã xuất bản trọn bộ Vậy
các ngài ở xa muốn mua xin gửi thư cho hiệu
HANH-NIÊN ẤN-QUÁN 108 Phố chợ Hôm Hanoi
Hạng thường. . . . 3\$50 với 0\$25 tiền cước
Hạng bìa carton. . 4\$50 — 0\$50 —

Các ngài mua buôn từ 10 bộ trở lên xin
trừ hỏa hồng 30 phần (30%)

TIÊU-THUYẾT

ĐÔNG-CHU-LIỆT-QUỐC :

HỒN-HOA : (ai tình tiểu-thuyết)

Xin các ngài ở xa làm ơn viết thư đến bản-
quán sẽ gửi đi.

1	kỳ	giá	0\$10	tiền	tem	0\$01
10	—	—	1,00	—	—	0,10
30	—	—	2,50	—	—	0,30
60	—	—	4,50	—	—	0,50

THANH-NIÊN ẤN-QUÁN

Kính-Cáo

Ký sau sẽ tiếp theo